

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Krønikens Dyrkning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 333. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_12-txt-shoot-idm517/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Haab, end Værterne spæd at spæe, da mærke man, det er forbi jeg føler mig sikker paa, at Christendom ei er forsvundet af Danmarks Hjerter, men kun, hvad af to onde Ting er det mindste, uandærligt og overbøvet og indelæmt, uden dog saa at have tabt sin Indflydelse, at den jo stræker sig endnu, fiendt som oftest kun søgt og holdt ukjendelig, at den jo, ved et Slag, vi ei kan give men tør haabe, vil skaffe sig Luft, saae sit Mæle igien og klædt aabnbare sin himmelske Kraft, til at løfte Stene, Tidens Visdom ei kunde røkke, til at skabe Lys og Bedrift, hvor det forrige Aarhundrede kun med Præ fikke Støtte og Stin.

Uden da nu at tale noget andet Føle for nær, eller paa mindste Maade smigre det jeg selv tilhører, tør jeg vel sige, at, i det mindste saavidt man i Genstand kan sietne, er der ingensteds lysere Udlys end til en grundig Dykning af Historien end i Danmark, blandt jeg maa tilføie, at de ere saare langt fra at være saa lyse, som det sig burde, og at vi slet ingen Tak fortjene, fordi vi ei aldeles have underkørt den historiske Aand, der saa stensønlig er Betingelsen for al livlig Nøvelse hos os. Ikke for at smigre mit Fædreland for hvis store Bæst jeg ligesaa lidt er blind som for mine egne, hvis Mangel paa Kraft og Liv, som paa levende Christendom,

ingen Samtidig vel har dybere følt, eller høiere betraget og strengere bedømt, ikke derfor besang jeg saa tit den livsalige Aand der omsvæver Fædrenes Grav, eller talte det lyse Haab der for mit Die blaalig turde paa dem, men kun fordi det lyst ee Skjædens i Aanden båret at spæge hvad de see, fordi den Son har intet Hjerter, som ei, nære stolte Brænder, der hovmode sig af deres Bjælker, haanlig spytte ad Skæven i hans Nøbers Die, som ei da begjæres høiere af hendes Dyder, og næmmer mindre at opregne hendes Lyder, og endelig fordi jeg føler, at kan Fædrenes Priid, Aaadens Fjulkemsel, under hvis Vinger Bogelunden fordim seendes, maiedes og gjennemtonedes saa listig, kan dette, og Klæminder Luen som vinker til Fædrenes Lev, som varler om dærbare Dressel, ikke bevæge Danmarks Hjerter til Vød og Bedring, da er det forbi, da har der kun været et Danmark tit, da gior Aanden sig Vinger at flyve herfra, Gud ved, hvorhen, men tager dog med sig min Sang og mit Haab, thi Sangen ee Sandhed om Fædrenes Aand og mit Haab skal opfyldes i dem, der klarlig tilægne sig Aanden som skabte de Blomster og Blus der fængste mit Die og binde mit Hjerter til Fædrenes Minde og Danernes Mark, den Aand som og skabte mit Syn, min Sang og mit Haab i den

Draabe af Fædrenes Blod der opløber mit Hjerter.
 Lønge vel maade da Normænd som jeg veed de
 gjer, med mange Andre mene, at jeg hentides af
 Hødsig Hengivenhed til det Fædreneland, der dog
 visselig ikke har smigret mit Kiød og Blod, længe
 vel maade halvs Christne mene, at jeg kan være Chris-
 ten, og dog blændes saa af verdslig Løst at jeg
 vil lukke de Ven der vil lytte, for min Prædicens
 Ræst, ved Smiger for mine nærmeste Brødre, og
 Fornærmelse imod de fjernere! Værst for dem selv,
 at de ikke bedre forstaae mig, værst for dem selv at
 de ikke bedre veed hvad en Christen kan giøre, værst
 for dem selv om de ere stolte nok til at vende sig fra
 Evangelium naar det forkundes ved en Mund,
 der straffer deres Stolthed, værst for dem selv, om
 de forbitres ved Danmarks Priid, forhaane Dan-
 nemarks Land, og elendige selv, der spotte vor Ufs-
 magt, om de som Utrud opløse i Sprog og i Hjerter
 Mindesmærkerne om vorst kiærlige Samfund, de
 giøre os ingen Støtte, vi som ere vant til at
 bære Folkenes Spot og Forhaanelse, men de løste
 da Avindskjold mod Kiærligheds og Sandheds Land,
 Avindskjold mod Historien i alle Maader, og
 det vil falde dem tungt med deres Bedder af Jeren
 og Lev at stampe med Brænden.

